

LA FESTA EN UN CARTELL

Des de 1983, dotze dissenyadors, dibuixants i pintors han sintetitzat en un cartell el que per ells significa la Festa Major de Blancs i Blaus. Són imatges que hem vist mil cop reproduïdes, que han servit per anunciar la festa i que poden ser representatives de l'evolució gràfica dels darrers anys.

1999 José Macizo

(Canovelles, 1972) "La Comissió de Festa Major volia tornar a la il·lustració, i vaig fer aquesta noia que representa la festa, amb uns cabells que simbolitzen els focs d'artifici. Hi he posat altres colors, que reforcen el blau i el blanc. És alegre i juvenil, pel traç de còmic".

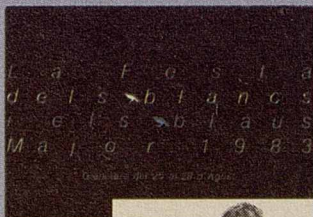

Foto: D. Porredon

1983 Vicenç Viaplana

(Granollers, 1955) "Vaig fer un cartell minimalista, amb la idea de trencar amb tot el que hi havia hagut fins a aquell moment: molt element tipogràfic i presència del corb, que també sortia en la nova imatge institucional".

1984

"Torna a ser important la tipografia, amb lletra Dymo, molt experimental. És un cartell molt conceptual, que trenca amb la iconografia festiva tradicional".

1985

(Cardedeu, 1947) "Aquest cartell devia coincidir amb l'època que treballàvem amb el Glups de Dagoll Dagom. El vermell és més festiu que el blanc o el blau, el negre el complementa. La lletra, feta a mà, és espontània i s'allunya de la tipografia clàssica".

1986

(Vic, 1941) "Coincidia amb l'exposició del IV centenari de construcció de la Porxada, i representa el primer monument de la ciutat en festes. Tot el que ajuda els nens a entendre la història m'agrada molt! Algú em va demanar que inclogués el cartell de «No presó», i ho vaig fer".

1987

Pitu Gómez

(Barcelona, 1960) "Feia un any que tenia estudi propi, Umesú, i l'encàrrec em va fer molta il·lusió. Era una feina important. Ara el veig com un treball d'escola que vol reflectir la frescor de la festa".

1988

"En aquest segon cartell hi ha més intenció, més aprenentatge. Penso que un cartell ha d'enriquir culturalment i visualment la ciutat, sinó, és una enganxina. Per inspirar-me, agafo la ciutat i la seva gent, els trets més entranyables".

1989 Miquel Llach

(Granollers, 1963) "Era molt jove; me'l vaig treballar molt! Els petards eren la síntesi de la festa i vaig fer amb el color com a element primordial un dibuix esquemàtic de Granollers, que algú va dir que semblava Sitges".

1990 Pius Illa

(Granollers, 1963) "És una foto quadriculada que té com a base uns globus. Estava molt en voga en aquella època això de jugar amb la diferent visió d'una imatge segons la distància a què et col·locaves. De més lluny ho veies més definit, més a prop, era confós".

1991 Joan Manuel Jubany

(Granollers, 1969) "És un cartell molt simple, que vol representar l'home a través de la tipografia; sense voler sonar massa pedant, com feia Dalí amb els seus quadres, que mirats de lluny o de prop són diferents. El somriure dóna la idea de festa i diversió".

1992 Guillem Viladot

(Barcelona, 1953) "El cartell representa el déu Bacus com a símbol de la festa, situat en una Porxada irreal que té les colles com a pilars. Agafa la mitologia com a font d'inspiració i trasllada el passat al present. Un poema visual pictòricament ben resolt".
(Comentari d'Antoni Botey, galerista)

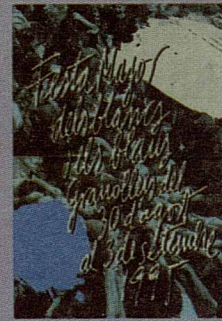
1993 Vicenç Viaplana

"Vaig introduir el cartell rodó, trencador, i que fixa molt més l'atenció, fent referència al moviment cíclic de les festes, amb el foc com a element central. La foto és de Pere Cornellas".

1994 Antoni Granja-Llobet

(Granollers, 1951) "Quan tenia 5 anys ja portava el capgròs del dimoni. Els gegants, capgrossos, ... m'apassionen! La imatge, amb el Bailo al centre, representa que està agafada des d'una habitació de can Cunillera, a la Porxada. Vaig disfrutar com un boig".

1995 Vicenç Viaplana

"La foto, de Pere Cornellas, vol il·lustrar la participació de la gent al carrer. Hi ha els dos colors blanc i blau en un intent de fixar la seva forta presència, quan la festa començava a tenir un cert ressò fora de Granollers".

1996 Miquel Llach

"Les llambordes són molt significatives, i en queden poques. El confeti representa el pas de la festa pel carrer, un terra moll, més romàntic. Utilitzo les serpentes i el confeti, i el color torna a ser primordial".

1997 Amador Garrell

(Granollers, 1958) "Coincidia amb el centenari de la juguesca, i em va semblar que les rajoles eren un motiu prou plàstic, lligades amb el concurs que és el moment més representatiu de la festa. La foto, de dues rajoles acabades de fer, és de Siqui Sánchez".

1998 Pere Cornellas

(Granollers, 1950) "Per mi la festa són els colors. S'inspira en la tècnica d'Andy Warhol d'anar repetint una mateixa seqüència un capgròs que s'identifica molt amb la ciutat en colors i sobre fons negre, molt agosarat".